

Arrest

nr. 92 317 van 28 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Slowaakse nationaliteit te zijn, op 29 augustus 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de commissaris-generaal van 27 juli 2012 houdende de weigering tot inoverweging-name van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Beslissing genomen ten aanzien van de eerste verzoekende partij:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Slowaaks staatsburger van Roma-origine te zijn, afkomstig uit Kezmorak, Slowakije. U woonde er met uw partner C.M. (OV X) en jullie twee kinderen. Jullie kenden in Slowakije problemen omwille van jullie Roma-afkomst. Uw kinderen werden vaak geslagen, beledigd en bespuwd op de bus door jongeren tussen de 14 en 16 jaar oud. Zij liepen hierbij evenwel geen verwondingen op. De school en het stadsbestuur zeiden dat ze niets konden doen omdat de kinderen niet wisten wie de jongeren waren die hen lastigvielen. Daarnaast werden 's nachts geregeld de ramen van jullie woning ingegooid of werden er beledigingen en bedreigingen op de gevel van jullie huis geschreven. Uw partner riep de hulp in van de politie maar zij zeiden dat ze niets konden doen als jullie niet wisten wie de daders waren. Uw man sprak ook met de burgemeester. Zelf werd u op straat aangevallen door skinheads. Hierbij liep

u een rugletsel op, waardoor u lange tijd in het ziekenhuis lag en geopereerd moest worden. De dokters en het verplegend personeel behandelden u slecht omdat u Roma was. U diende klacht in omwille van de aanval maar de politie deed niets om dit te onderzoeken. U vertrok met uw gezin uit Slovakije op 18 mei 2012 en kwam een dag later in België aan. U vroeg asiel aan bij de Belgische autoriteiten op 6 juli 2012.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag grotendeels op dezelfde problemen als uw partner beroept. De problemen die u wel aanhaalde maar uw partner niet, werden eveneens in mijn beslissing inzake de asielaanvraag van uw partner beoordeeld. Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw partner door mij besloten werd dat de asielaanvraag van uw partner niet in overweging genomen kon worden omdat er onvoldoende aanwijzingen zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, dringt eenzelfde beslissing zich op inzake uw asielaanvraag. De beslissing betreffende de asielaanvraag van uw partner luidt als volgt (...).“

Beslissing genomen ten aanzien van de tweede verzoekende partij:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Slovaaks staatsburger van Romaorigine te zijn, afkomstig uit Kezmorak, Slovakije. U woonde er met uw partner M.K. (OV 7.539.562) en jullie twee kinderen. Jullie kenden in Slovakije problemen omwille van jullie Roma-afkomst. Uw kinderen werden vaak geslagen, beledigd en bespuwd op de bus door jongeren tussen 14 en 16 jaar oud. Zij liepen hierbij evenwel geen verwondingen op. De school en het stadsbestuur zeiden dat ze niets konden doen omdat de kinderen niet wisten wie de jongeren waren die hen lastigvielen. Daarnaast werden 's nachts geregeld de ramen van jullie woning ingegooid of werden er beledigingen en bedreigingen op de gevel van jullie huis geschreven. Vooral het laatste jaar voor uw vertrek verergerden de problemen. U riep de hulp in van de politie maar zij zeiden dat ze niets konden doen als u niet wist wie de daders waren. Dit laatste wist u niet omdat ze telkens snel wegvluchten. U sprak ook met de burgemeester over uw problemen. Deze beloofde om te bekijken of extra politiepatrouilles mogelijk waren. U vertrok met uw gezin uit Slovakije op 18 mei 2012 en kwam een dag later in België aan. U vroeg asiel aan bij de Belgische autoriteiten op 6 juli 2012.

B., Motivering

Artikel 57/6, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal bevoegd is om een aanvraag tot het bekomen van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 die ingediend wordt door een onderdaan van een Lidstaat van de Europese Gemeenschappen of door een onderdaan van een Staat die partij is bij een Toetredingsverdrag tot de Europese Unie, dat nog niet in werking is getreden, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaring niet duidelijk blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hiermee beoogt de wetgever het oneigenlijk gebruik van de asielprocedure, die hij veronderstelt bij onderdanen van EU-lidstaten, in te dijken. Op 26 juni 2008 heeft het G. rond wette lijk Hof eveneens gesteld dat “gezien alle EU-lidstaten partij zijn bij het EVRM, er mag van uit gegaan worden dat de fundamentele rechten er niet geschonden worden, of op z'n minst dat de betrokkenen er over de nodige beroepsmogelijkheden beschikken indien dit het geval moest zijn” (GWH, nr. 95/2008, d.d. 26 juni 2008). Dit brengt met zich mee dat een asielaanvraag slechts in overweging wordt genomen indien de EU-onderdaan duidelijk aantoonst dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat.

Zulks volgt eveneens uit de informatie aangaande de actuele situatie van Roma in Slovakije waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd. Uit deze informatie blijkt dat heel wat Roma zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden. Dit is het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine. Hoewel Roma op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden vanwege werkgevers, derden of soms zelfs vanwege overheidsambtenaren, blijkt uit de informatie echter ook dat het beleid van de Slovaakse overheid gericht is op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Slovaakse overheid heeft meerdere initiatieven genomen om discriminatie te bestrijden (o.a. door sensibilisering en opleiding) en om de socio-economische problemen van de Roma op te heffen. Slovakije heeft tevens de nodige anti-discriminatiewetgeving geïmplementeerd en voorziet de nodige beschermingsmogelijkheden. Bovendien blijkt dat er ook effectief wordt opgetreden ingeval van inbreuken en bestaan er tevens organisaties die slachtoffers

kunnen ondersteunen bij het indienen van een klacht. Er bestaan mogelijkheden voor Roma om hun moeilijke socio-economische situatie te overstijgen, evenals om eventuele gevallen van discriminatie aan de kaak te stellen en bescherming te bekomen.

Er kan hieruit worden geconcludeerd dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Slovaakse context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Daden van vervolging moeten immers ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke manier te treffen waardoor het leven in het land van herkomst duidelijk ondraaglijk wordt. Eventuele problemen in Slowakije hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan zoals gezegd geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Slovaakse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Daarnaast is er ook geen enkel element dat wijst op het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en c) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft het ingooien van de ramen in uw huis en de bedreigingen en beledigingen die op de gevel van uw huis werden geschreven, dient vooreerst vastgesteld te worden dat u geen enkel document neerlegt waaruit blijkt dat deze problemen zich effectief hebben voorgedaan of dat u zich tot de autoriteiten hebt gewend om bescherming te bekomen indien de door u aangehaalde feiten waar zouden zijn. Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat de politie vaak processen-verbaal opstelde. (CGVS, p.6). Bovendien kan uit uw verklaringen geenszins worden besloten dat de Slovaakse autoriteiten niet bereid zouden zijn om u bescherming te bieden. U verklaarde dat de politie stelde dat ze niets konden doen als u niet kon zeggen wie de daders waren. U verklaarde verder dat als de politie dit wel zou hebben geweten, zij mogelijk wel iets kan doen. (CGVS, p.6) Daarnaast zou de burgemeester, nadat u hierom gevraagd had, gezegd hebben dat hij ging proberen om meer politiepatrouilles te regelen. (CGVS, p.7) Hoewel u niet wist of hij dit ook effectief geprobeerd heeft, hebt u nagelaten om met deze vraag zelf naar de politie te gaan. (CGVS, p.7). Indien u twijfels zou hebben bij de oprechtheid van de burgemeester, mag verwacht worden dat u dergelijke initiatieven zelf zou nemen. Daarenboven hebt u geen andere initiatieven genomen om bescherming van de autoriteiten te bekomen. U bent niet met de politiechef gaan spreken, noch hebt u ergens juridische hulp gezocht, noch bent u naar een organisatie die opkomt voor de rechten van Roma gestapt om hulp te zoeken bij het bekomen van bescherming. U verklaarde dat u niet op de hoogte was van het bestaan van dergelijke organisaties. U bleek echter nooit informatie te hebben gezocht over waar u terecht kon om advies te vragen voor uw contacten met de autoriteiten. (CGVS, p.9) Er dient dan ook te worden besloten dat u geenszins afdoende pogingen hebt ondernomen om de bescherming van de autoriteiten te bekomen, mochten deze al onwillig zijn om u dergelijke bescherming te bieden. Uit voornoemde informatie blijkt dat het vinden van bescherming effectief mogelijk is.

Wat betreft de problemen die uw kinderen kenden op het openbaar vervoer naar school, en waarvan u vreest dat deze zich bij terugkeer zullen verderzetten, dient opgemerkt te worden dat uit uw verklaringen geenszins blijkt dat er sprake is van een ernstige schending van hun fysieke integriteit. (CGVS, p.4) Mogelijk hebben deze problemen een emotionele impact op uw kinderen. Niettemin zijn zij niet dermate zwaarwichtig dat ze als vervolging in-de-zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming kunnen worden beschouwd.

Uw partner maakte verder nog melding van een aanval op haar door skinheads, waarbij zij gewond zou zijn geraakt aan haar rug. Na de aanval zou zij u hebben gebeld; met uw hulp naar huis zijn geraakt; met een ambulance naar het ziekenhuis gebracht zijn; drie weken opgenomen zijn in het ziekenhuis; en daar door de politie ondervraagd zijn. De politie zou haar verklaringen niet genoteerd hebben. U zou bovendien later nog geïnformeerd hebben naar deze zaak bij de politie. (K.M. - CGVS, p.4-5, 6) Uw partner legde ter staving van haar verklaringen medische stukken neer uit Slowakije. Echter, u maakte noch voor het Commissariaat-generaal, noch in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal die u op de Dienst Vreemdelingenzaken met de hulp van een tolk invulde, enige melding van dit zwaarwichtige incident. Over deze vragenlijst verklaarde u nochtans dat u er alle belangrijke feiten in had vermeld en dat uw verklaringen aan u vertaald werden. (CGVS, p.2) Geconfronteerd met deze vaststelling, verklaarde uw partner dat u wel wist dat zij werd aangevallen, maar zij kon geen verklaring bieden voor het feit dat u er niets over had verklaard. (K.M. - CGVS, p.6) Gelet op de verklaring van uw partner als zou dit incident mee de aanleiding geweest zijn voor jullie vertrek uit Slowakije (CGVS, p.6) is het absoluut niet geloofwaardig te noemen dat u hiervan geen enkele melding zou maken indien het werkelijk gebeurd zou zijn. Bovendien leggen jullie geen enkel stavingstuk neer dat de aanval op

objectieve wijze kan aantonen. In geen enkel van de medische stukken staat vermeld dat uw partner de blessure opliep bij een aanval (door skinheads). (K.M. - CGVS, p.5) Haar verklaring als zou men dit niet gedaan hebben omdat zij Roma is (K.M. - CGVS, p.6), is een blote bewering die geenszins op objectieve wijze gestaafd wordt. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de documenten blijkt dat zij uitgebreide medische verzorging kreeg, zodat de vraag gesteld dient te worden waarom men omwille van haar etnie niet zou willen vermelden wat de oorzaak was. Bijgevolg dient te worden besloten dat er geen geloof gehecht kan worden aan de door uw partner verklaarde aanval door skinheads.

Wat betreft de door uw partner verklaarde problemen met de artsen en verplegend personeel, ten slotte, dient opgemerkt te worden dat hier geenszins sprake kan zijn van zwaarwichtige problemen die als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming beschouwd kunnen worden. Uw partner verklaarde dat de houding van de artsen en verplegend personeel slecht was omwille van haar origine. Dit is geenszins voldoende zwaarwichtig te noemen. Uw partner kon verder niet zeggen of de dokters iets verkeerd hadden gedaan bij de medische behandeling. (K.M. - CGVS, p.8-9) In deze kan dus geen intentionele bedreiging van haar leven of fysieke integriteit worden vastgesteld.

Bijgevolg blijkt uit uw verklaringen niet dat er sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u en uw partner neergelegde documenten vermogen niet om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De identiteitskaarten van u en uw partner en paspoorten van de kinderen bevatten enkel gegevens betreffende jullie identiteit, die door mij niet in twijfel getrokken wordt. De bustickets vormen enkel een bewijs van jullie reis naar België. De Slovaakse medische attesten op naam van uw partner werden eerder reeds besproken. Zij tonen aan dat uw partner een medische behandeling genoot. De Belgische attesten die u neerlegde (bewijzen van afspraken bij het OCMW, attesten van dringende medische hulp van het OCMW, doktersvoorschriften) op naam van u, uw partner en uw zoon, bevatten geen elementen ter staving van de door jullie aangehaalde vervolgingsproblemen.

A. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voert aan:

"2.1. Middelen. Schending van de wet, in het bijzonder van artikel 62 van voormelde Wet van 15 december 1980 en 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van artikel 48/3 van voormelde Wet van 15 december 1980; schending van het beginsel *patere legem quam fecisti*.

2.2. Verwerende partij betwist ondanks bedenkingen de identiteit van verzoekende partijen niet. Deze staven hun identiteit met identiteitsbewijzen. Verzoekende partijen leggen stavingsstukken tot bewijs van hun reisweg neer. Eerste verzoekende partij legt bovendien documenten neer tot bewijs van haar medische behandeling. Deze documenten en haar daarop steunende verklaringen betreffen een dermate "zwaarwicht incident" (zie stuk nr. 2, p. 2) dat deze in aanmerking komt voor een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst. In het bijzonder werden eerste verzoekende partij en haar familie door racistisch ingestelde medeburgers geslagen, beledigd, bespuwd en bedreigd en werd zij door skinheads aangevallen met een rugletsel tot gevolg. Verwerende partij maakt evenwel een drogredenering om tot de bestreden beslissing in zake eerste verzoekende partij te komen. Zij schrijft dat de tweede verwerende partij de aanval van skinheads op zijn echtgenote niet heeft vermeld wanneer zij naar haar persoonlijke ervaringen werd gevraagd tijdens het interview en voor de Dienst Vreemdelingenzaken. Tweede verwerende partij die deze vraag letterlijk heeft genomen heeft enkel over zichzelf verteld. Daarmee is niet bewezen dat wat eerste verwerende partij over de aanval van de skinheads vertelde onwaar zou zijn. Verwerende partij grijpt evenwel de gelegenheid aan om de afwezigheid van enige verklaring van tweede verzoekende partij over haar echtgenote als onvoldoende aanwijzing te beschouwen dat in haar hoofde van enige gegronde vrees of reëel risico op ernstige schade zou bestaan. Verwerende partij laat vervolgens de bestreden beslissing in zake eerste verzoekende partij volgen op de bestreden beslissing in zake tweede verwerende partij met het argument dat omwille van de negatieve beslissing betreffende haar echtgenoot niets anders dan een negatieve beslissing in haar hoofde kan genomen worden. Dit is een omgekeerde en foutieve redenering. Het asielrelaas van tweede verzoekende partij volgt deze van eerste verzoekende partij. Uiteraard kunnen dokters in de attesten die zij afleveren geen uitspraak doen over de oorzaken van het

rugletsel van eerste verzoekende partij en dit is ook de vaste beoordeling van verwerende partij met betrekking tot medische attesten. In casu wijkt de beoordeling van verwerende partij af van haar vast standpunt omdat zij daarmee in strijd nu wel een gebrek aan bewijswaarde aan het medische attest over het opgelopen rugletsel van eerste verzoekende partij afleidt. Hiermee schendt verwerende partij de eigen beleidsregel die zij haar zelf oplegt. Ten slotte kan enkel een wetsdokter uitspraak doen over de oorzaak van opgelopen letsels van de overledene maar in dit geval kan is het slachtoffer niet meer in staat om een asielaanvraag in te dienen. Schending van het beginsel *patere legem quam fecisti*. Verwerende partij argumenteert dat het de aanvraag tot het bekomen van internationale bescherming van een onderdaan van een Lidstaat van de Europese Gemeenschappen of door een onderdaan van een Staat die partij is bij een Toetredingsverdrag tot de Europese Unie dat nog niet in werking is getreden niet in overweging neemt wanneer uit de verklaring van verzoekende partij niet duidelijk blijkt dat er een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen of dat er zwaarwegende gronden bestaan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde Wet van 15 december 1980. Hetzelfde artikel 57/6/1 van voormelde Wet van 15 december 1980 schrijft voor dat de beoordeling van een veilig land van herkomst dient te steunen op informatie uit lidstaten van de Europese Unie, de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen, de Raad van Europa en andere relevante internationale organisaties. De European Union Agency for Fundamental Rights (FRA) behoort tot die lijst van informatiebronnen. Het FRA heeft van onderzoek verricht naar de gegevens over de sociaal-economische situatie van de Roma in de EU en de uitoefening van hun rechten (zie stuk nr. 3). Dit onderzoek is verricht onder andere in Slovakije waar verzoekende partij vandaan komen omdat er een ernstig tekort aan voormelde gegevens is. De eerste resultaten van dit onderzoek tonen aan dat in tegenstelling tot wat verwerende partij meent te moeten concluderen op basis van oudere minstens onvolledige informatie die zij aan het administratieve dossier heeft toegevoegd er wel degelijk een reële risico op ernstige schade in bij de verplichte terugkeer van verzoekende partijen als Roma naar Slovakije in de zin van artikel 48/4, b) van de Wet van 15 december 1980 en artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het recent FRA-rapport over “De situatie van de Roma in 11 EU-lidstaten - Enquête-resultaten in een notedop” en onderzoek in de zes landen op de westelijke Balkan alsook Moldavië toont aan dat ondanks alle genomen maatregelen de werkelijke toestand op het ogenblik voor Roma menonwaardig is (zie stuk nr. 3 als bijlage): “De gepresenteerde indicatoren tonen aan dat (...) de sociaaleconomische situatie van de Roma op de vier essentiële gebieden werk, opleiding, huisvesting en gezondheid niet bevredigend is en gemiddeld slechter dan de situatie van de nabij levende niet-Roma. Ze laten ook zien dat de Roma nog altijd worden gediscrimineerd en zich onvoldoende bewust zijn van hun rechten die worden gewaarborgd door de EU-wetgeving, zoals de Richtlijn gelijke behandeling ongeacht ras of etnische afstamming (2000/43/EG). ” omdat onder andere Kosovo onvoldoende de anti-discriminatie en het scheppen van bewustzijn over grondrechten en verhaalmechanismen onvoldoende integreert om een omgeving te creëren waarin Roma en in het bijzonder verzoekende partij voldoende zelfverzekerd zijn om discriminerende behandeling en schending van grondrechten te melden. Bovendien is het geen vereiste dat verzoekende partij in de zin van artikel 1 A 2 van het Verdrag van betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 zoals gewijzigd de nationale beschermingsmogelijkheden uitput en is het al helemaal geen criterium om het recht op subsidiaire bescherming te beoordelen. Noch verwerende partij noch de nationale rechter kan beoordelingscriterium aan de wet toevoegen. De vraag van verzoekende partij om internationale bescherming is daarom ontvankelijk en gegrond. Om voorgaande redenen schendt de bestreden beslissing artikel 48/4 van voormelde Wet van 15 december 1980. Om voorgaande redenen zijn bovendien de ingeroepen motieven kennelijk niet deugdelijk en schendt de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht. Verwerende partij kon niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing komen.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens,

of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekers kunnen niet gevolgd worden in hun betoog: *“Verwerende partij laat vervolgens de bestreden beslissing in zake eerste verzoekende partij volgen op de bestreden beslissing in zake tweede verwerende partij met het argument dat omwille van de negatieve beslissing betreffende haar echtgenoot niets anders dan een negatieve beslissing in haar hoofde kan genomen worden. Dit is een omgekeerde en foutieve redenering. Het asielrelaas van tweede verzoekende partij volgt deze van eerste verzoekende partij”*.

In de bestreden beslissing ten aanzien van de eerste verzoekende partij wordt als volgt overwogen: *“Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u zich voor uw asielaanvraag grotendeels op dezelfde problemen als uw partner beroept. De problemen die u wel aanhaalde maar uw partner niet, werden eveneens in mijn beslissing inzake de asielaanvraag van uw partner beoordeeld. Aangezien in het kader van de asielaanvraag van uw partner door mij besloten werd dat de asielaanvraag van uw partner niet in overweging genomen kon worden omdat er onvoldoende aanwijzingen zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, dringt eenzelfde beslissing zich op inzake uw asielaanvraag”*.

Uit voorgaand motief blijkt dat de verwerende partij besluit dat de eerste verzoekende partij haar *“asielaanvraag grotendeels op dezelfde problemen als uw partner beroept”* en dat *“De problemen die u wel aanhaalde maar uw partner niet, werden eveneens in mijn beslissing inzake de asielaanvraag van uw partner beoordeeld.”* Verzoekers betwisten deze vaststelling niet.

Hieruit volgt dat de verwerende partij niet louter stelt dat een negatieve beslissing ten aanzien van de tweede verzoekende partij *“niets anders dan een negatieve beslissing”* ten aanzien van de eerste verzoekende partij tot gevolg heeft, aangezien de eigen problemen *“eveneens in mijn beslissing inzake de asielaanvraag van uw partner (werden) beoordeeld”*.

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd, omdat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Slowaakse context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

De tweede bestreden beslissing bevat volgend determinerend motief:

“Wat betreft het ingooien van de ramen in uw huis en de bedreigingen en beledigingen die op de gevel van uw huis werden geschreven, dient vooreerst vastgesteld te worden dat u geen enkel document neerlegt waaruit blijkt dat deze problemen zich effectief hebben voorgedaan of dat u zich tot de autoriteiten hebt gewend om bescherming te bekomen indien de door u aangehaalde feiten waar zouden zijn. Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat de politie vaak processen-verbaal opstelde. (CGVS, p.6). Bovendien kan uit uw verklaringen geenszins worden besloten dat de Slowaakse autoriteiten niet bereid zouden zijn om u bescherming te bieden. U verklaarde dat de politie stelde dat ze niets konden doen als u niet kon zeggen wie de daders waren. U verklaarde verder dat als de politie dit wel zou hebben geweten, zij mogelijk wel iets kan doen. (CGVS, p.6). Daarnaast zou de burgemeester, nadat u hierom gevraagd had, gezegd hebben dat hij ging proberen om meer politiepatrouilles te regelen. (CGVS, p.7) Hoewel u niet wist of hij dit ook effectief geprobeerd heeft, hebt u nagelaten om met deze vraag zelf naar de politie te gaan. (CGVS, p.7). Indien u twijfels zou hebben bij de oprechtheid van de burgemeester, mag verwacht worden dat u dergelijke initiatieven zelf zou nemen. Daarenboven hebt u geen andere initiatieven genomen om bescherming van de autoriteiten te bekomen. U bent niet met de politiechef gaan spreken, noch hebt u ergens juridische hulp gezocht, noch bent u naar een organisatie die opkomt voor de rechten van Roma gestapt om hulp te zoeken bij het bekomen van bescherming. U verklaarde dat u niet op de hoogte was van het bestaan van dergelijke organisaties. U bleek echter nooit informatie te hebben gezocht over waar u terecht kon om advies te vragen voor uw contacten met de autoriteiten. (CGVS, p.9). Er dient dan ook te worden besloten dat u geenszins afdoende pogingen hebt ondernomen om de bescherming van de autoriteiten te bekomen, mochten deze al onwillig zijn om u dergelijke bescherming te bieden. Uit voornoemde informatie blijkt dat het vinden van bescherming effectief mogelijk is”.

Verzoeker betwisten voornoemd determinerend motief, dat alleen de bestreden beslissingen kan dragen, niet. Verzoekers verwijzen naar het recent FRA-rapport over “De situatie van de Roma in 11 EU-lidstaten - Enquêteresultaten in een notedop” en onderzoek in de zes landen op de westelijke Balkan alsook Moldavië, zonder de bevindingen op hun persoonlijke situatie te betrekken. Verzoekers verwijzen in hun betoog bovendien naar de problemen van Roma in “Kosovo”.

Aangaande de discriminatie van Roma overweegt de verwerende partij als volgt:

“Zulks volgt eveneens uit de informatie aangaande de actuele situatie van Roma in Slowakije waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd. Uit deze informatie blijkt dat heel wat Roma zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden. Dit is het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine. Hoewel Roma op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden vanwege werkgevers, derden of soms zelfs vanwege overheidsambtenaren, blijkt uit de informatie echter ook dat het beleid van de Slovaakse overheid gericht is op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Slovaakse overheid heeft meerdere initiatieven genomen om discriminatie te bestrijden (o.a. door sensibilisering en opleiding) en om de socio-economische problemen van de Roma op te heffen. Slowakije heeft tevens de nodige anti-discriminatiewetgeving geïmplementeerd en voorziet de nodige beschermingsmogelijkheden. Bovendien blijkt dat er ook effectief wordt opgetreden ingeval van inbreuken en bestaan er tevens organisaties die slachtoffers kunnen ondersteunen bij het indienen van een klacht. Er bestaan mogelijkheden voor Roma om hun moeilijke socio-economische situatie te overstijgen, evenals om eventuele gevallen van discriminatie aan de kaak te stellen en bescherming te bekomen. Er kan hieruit worden geconcludeerd dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Slovaakse context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Daden van vervolging moeten immers ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke manier te treffen waardoor het leven in het land van herkomst duidelijk ondraaglijk wordt. Eventuele problemen in Slowakije hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan zoals gezegd geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Slovaakse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden.”

Uit de bestreden beslissingen volgt dat de verwerende partij de problemen van Roma erkent, maar besluit: *“Daden van vervolging moeten immers ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke manier te treffen waardoor het leven in het land van herkomst duidelijk ondraaglijk wordt. Eventuele problemen in Slowakije hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan zoals gezegd geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Slovaakse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Daarnaast is er ook geen enkel element dat wijst op het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en c) van de Vreemdelingenwet.”*

Op basis van verzoekers' verklaringen is het niet kennelijk onredelijk van de commissaris-generaal om te besluiten dat niet voldaan is aan een wezenlijke vereiste om de aanvraag te kunnen laten vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4. Verzoekers maken niet aannemelijk dat voormeld determinerend motief is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens, kennelijk onredelijk is of in strijd met de ruime appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. Deze vaststelling, zoals uitvoerig uiteen gezet in het determinerende motief, volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval niet tot de vernietiging zal leiden.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC